

Arrest

nr. 317 897 van 4 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LUIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat J. WALDMANN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 7 augustus 2022 en verzoekt op 9 augustus 2022 om internationale bescherming. Op 11 juli 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtounse afkomst en soennitisch moslim te zijn. U verklaart geboren te zijn op 22 maart 1998 in het dorp Momand, district Baraki Barak, provincie Logar. In 1392 (omgezet 21/3/2013 - 20/3/2014), na de dood van uw ouders, bent u naar Kabul verhuisd, waar u

samenwoonde met uw vrouw, uw zoon, uw twee schoonouders, uw vier schoonzussen, uw twee schoonbroers, uw broer N. en uw twee zussen. U ging tot de 12de graad naar school en werkte in een gsm-winkel.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

In 1394 (omgezet 21/3/2015 – 19/3/2016) heeft een jongeman genaamd N uw schoonzus N. ten huwelijk gevraagd. Uw schoonzus en schoonvader weigerden gezien N. nog te jong was en ze niet met N. wou trouwen. Ongeveer een jaar later, op de achtste dag van de negende maand in 1395 (omgezet 28/11/2016), heeft N. uw schoonzus N. doodgeschoten. N. werd toen door de politie opgepakt en veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig jaar. U heeft tweemaal een woordenwisseling met N. gehad, éénmaal bij u thuis en éénmaal tijdens de strafzitting toen N. terechtstond. N. zei bij de woordenwisseling tijdens de strafzaak dat hij u ging doden. Terwijl N. in de gevangenis zat heeft hij uw schoonvader tweemaal telefonisch bedreigd. Hij zei dat hij uw schoonvader en zijn volledige familie zou uitmoorden. N. zijn drie broers, die allen leden bij de taliban zijn, hebben uw vader eveneens driemaal telefonisch bedreigd. U denkt dat N. ondertussen ook een lid van de taliban is geworden.

Na de val van de regering is N. vrijgekomen. U en uw schoonfamilie hebben toen een maand in Nangarhar verbleven en zijn toen naar Pakistan gevlucht. Na twee maanden verliet u Pakistan omdat u een betere toekomst wou. Vervolgens reisde via Iran, Turkije, Servië en Oostenrijk naar België. U bent hier toegekomen op 9 augustus 2022 en heeft op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming ingediend.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gefolterd te worden door N/ en zijn familie.

U legt ter staving van uw verzoek van volgende documenten de kopieën neer: negen foto's rond de dood van uw schoonzus N., twaalf pagina's van het politierapport rond de dood van uw schoonzus N., uw Belgisch werkcontract, één usb-stick met uw paspoort, veertien identiteitsdocumenten van uw (schoon)familie, tien documenten van uw vrouw A., jullie trouw en uw gezin, en twee video's rond de dood van uw schoonzus N..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gefolterd te worden door N. en zijn familie (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/01/24, hierna CGVS, p.7).

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt de relatie tussen de taliban en uw vervolgers, zijnde N. en zijn familie, aannemelijk te maken. Gezien de taliban momenteel de de facto autoriteiten in Afghanistan uitmaken, is de relatie tussen de taliban en uw vervolgers van groot belang in uw verzoek om internationale bescherming. Het enige wat u kan vertellen over het vermeende lidmaatschap van N. en zijn familie bij de taliban is dat de moeder van N., toen ze vijf maanden na het huwelijksaanzoek van N. aan N. kwam bemiddelen bij uw schoonvader (CGVS p.9), zei dat haar zonen bij de taliban zaten (CGVS, p.11). Dit is echter een volkomen blote bewering. U weet niet wanneer de broers van N. lid zijn geworden bij de taliban (CGVS, p.11), wat de broers voor de val van de regering bij de taliban deden (CGVS, p.11) of wat ze daar nu doen (CGVS, p.12). Hoewel u eerst aangeeft dat de broers momenteel hoge posities bij de taliban hebben (CGVS, p.7), geeft u later toe dat u niet weet welke posities de broers hebben en dat u dit afleidde uit de verklaringen van N.s moeder (CGVS, p.11, p.12). Ook de stelling dat u zelf bij de taliban zit, leidt u enkel af uit het gegeven dat zijn broers bij de taliban zitten (CGVS, p.12). U kan evenmin zeggen of er nog andere familieleden van N. lid zijn van de taliban (CGVS, p.7). Geconfronteerd met het gegeven dat u enorm weinig

over de relatie tussen N.s familie en de taliban kan vertellen, stelt u dat u niets meer weet dan wat u heeft verteld (CGVS, p.14). Daar u aangeeft dat N. familie is van uw schoonvader, hij is de zoon van zijn zus (CGVS, p.7, 9), is uw onwetendheid des te opmerkelijker. Gezien u niet met zekerheid kan zeggen of N. zelf een lid van de taliban is en gezien u niets inhoudelijks kan vertellen over de connectie van zijn familie met de taliban, slaagt u er niet in hun respectievelijke profielen als zijnde leden van de taliban aannemelijk te maken.

Vervolgens maakt u niet aannemelijk dat u als individu geïdентificeerd zou worden door N. en zijn familie. U stelt dat de reden voor uw verzoek om internationale bescherming de persoonlijke vete van N. naar uw (schoon)familie betreft (CGVS, p.15). Uit objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (zie administratief dossier) blijkt echter dat het voornamelijk de directe mannelijke familieleden zijn die het doelwit vormen gedurende een (bloed)vete. Gezien u de schoonbroer van de vermoorde vrouw bent, en dus geen directe mannelijke verwant bent, valt u dan ook niet onder deze categorie. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uzelf aangeeft dat het dossier in handen werd genomen door de politie (CGVS, p.10). Eveneens blijkt uit de informatie dat het eerder aan uw schoonfamilie toekomt wraak te nemen tegen N. dan omgekeerd. Er wordt geen melding gemaakt van preventieve moorden (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Tevens dient opgemerkt te worden dat u en uw schoonfamilie tot een maand na de val van de regering in Afghanistan hebben verbleven zonder ook maar iets van N. of zijn familie te horen (CGVS, p.14, p.15). Bijkomend dient ook te worden opgemerkt dat de broers van N. nooit enige actie ondernomen hebben (CGVS, p.14), ze zouden slechts 2 à 3 keer gebeld hebben naar uw schoonvader (CGVS, p.11, 12). U bent zelf nooit gecontacteerd geweest (CGVS, p.12). Men zou verwachten dat mochten de broers van N. daadwerkelijk hun broer willen wreken ze verder actie zouden ondernomen hebben, zeker indien ze daadwerkelijk bij de taliban zouden hebben gezeten. Na de val van de Afghaanse overheid bleven jullie nog een maand in Nangarhar en ook daar kenden jullie geen problemen (CGVS, p.15).

Verder kan u ook niet met zekerheid kan zeggen of N. sinds de val van de Afghaanse regering werkelijk vrij voeten loopt. Eerst stelt u dat u "vrij zeker" bent dat hij is vrijgekomen, gezien alle gevangenen bij de val van de Afghaanse regering werden vrijgelaten en u via een vriend een verhaal heeft gehoord waarbij een andere moordenaar toen ook is vrijgekomen (CGVS, p.12). Even later stelt u echter dat uw schoonvader in Pakistan - via een voor u onbekend, ver familielid - te weten is gekomen dat N. toch zou zijn vrijgekomen (CGVS, p.15). Gevraagd waarom u plots met nieuwe informatie komt, kan u geen aannemelijke verklaring geven (CGVS, p.15). De vaststelling dat u op het einde van uw persoonlijk onderhoud met nieuwe informatie komt, nadat u gewezen bent op het feit dat u weinig inhoudelijks over uw vervolgers kan vertellen, wekt de indruk dat u dit element ter plekke heeft verzonnen en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hoe het ook zij, u en uw schoonfamilie hadden klaarblijkelijk niet de nood zich bij jullie verre familie te informeren naar het gaan en staan van N., zagezegd uit vrees dat N. en zijn familie te weten zouden komen dat jullie in Pakistan waren (CGVS, p.15). De vaststelling dat u zich noch in Afghanistan, noch eenmaal in veiligheid toegekomen in België, niet naar het beste van uw vermogen heeft proberen informeren naar de stand van zaken rond alle facetten van uw problemen in Afghanistan, waaronder de huidige situatie van uw vervolger N., wijst op een desinteresse in uw hoofde die niet te rijmen valt met de dringende nood aan internationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat deze op geregelde tijdstippen pogingen onderneemt zich te informeren naar alle facetten van diens problemen in zijn thuisland, actuele informatie is immers van primordiaal belang bij het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. De vaststellingen dat u hier in gebreke blijft valt – opnieuw – moeilijk te rijmen met de nood aan internationale bescherming.

Tot slot getuigt het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen met uitzondering van Oostenrijk waar u de beslissing niet heeft afgewacht van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming indient en de beslissing ervan afwacht. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit al het bovenstaande dient te worden besloten dat een vrees voor vervolging omwille van de door u verklaarde redenen niet aannemelijk is. Een nood aan internationale bescherming in uw hoofde kan dan ook niet aangenomen worden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Documenten kunnen een geloofwaardig relaas hoogstens ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Over uw paspoort en de identiteitsdocumenten van uw (schoon)familie (documenten 5, 6) kan gezegd worden dat deze hoogstens

jullie respectievelijke identiteiten kunnen ondersteunen, dewelke hier niet meteen ter discussie staan. Hierbij kan opgemerkt worden dat de identiteitskaart van uw vrouw A. (document 6) op 15/01/2022 is uitgegeven, nadat ze - volgens uw verklaringen (CGVS, p.6) – naar Pakistan zou zijn gevlucht. Dit is een opmerkelijke vaststelling die de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer ondermijnt. Over de foto's, video's en het politierapport rond de dood van uw schoonzus N. (documenten 1, 2, 8), kan gesteld worden dat deze enkel uw verklaringen rond de dood van uw zus kunnen ondersteunen, dewelke hier eveneens niet onmiddellijk betwist worden. Over de documenten van uw vrouw/zoontje (document 6) kan gesteld worden dat deze niet relevant zijn in uw verzoek om internationale bescherming. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn relaas (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

Het werkcontract dat u neerlegt geeft slechts aan dat u hier in België werkt of gewerkt heeft, maar houdt verder geen verband met uw asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#), de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de

EUAA COI Query **Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev](#)

blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in

Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

*Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boij t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf), de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024

2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm

(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van

de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key socio economic indicators in Afghanistan and in Kabul city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uw advocaat haalt aan dat u al twee jaar in België woont, goed Nederlands spreekt, hier bent tewerkgesteld en onafhankelijk een woning deelt met vrienden, waardoor u bij terugkeer als verwesterd zou kunnen worden beschouwd (CGVS, p.16). Er dient te worden opgemerkt dat u zelf geen gewag maakt van 'verwestering' wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer (CGVS, p.7), maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt. Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken. Gevraagd naar de problemen die u omwille van uw verblijf in het Westen zou ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan, stelt u dat u de manier van leven en de gewoontes van hier gewoon bent en de taal aan het leren bent (CGVS, p.17). U gevraagd wat u bedoelt met de manier van leven hier en de gewoontes hier stelt u enkel dat er hier waarde wordt gehecht aan het leven van een mens en dat het leven hier goed geregeld is (CGVS, p.17). Echter is dit niet van die aard dat u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan of u niet meer zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende waarden en normen. U schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van uw verblijf en activiteiten alhier op uw fundamentele kenmerken van uw identiteit of op de mogelijkheid om "het spel" mee te spelen. U verklaart verder in België naar school te gaan en te werken en in uw vrije tijd naar de fitness te gaan (CGVS, p.2). De vrienden waarmee u samenwoont zijn eveneens Afghanen (CGVS, p.3). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot tweeëntwintig- à drieëntwintigjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven (CGVS, p.3,6), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een maturiteit had en

gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde tot de twaalfde graad naar school bent geweest en een eigen GSM-winkel bezat (CGVS, p.3, 4). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien bent u een praktiserend moslim (CGVS, p.3). Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van bijna twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog vrienden in Afghanistan, waarmee u nog in contact staat (CGVS, p.5), dat u kunnen bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Waar uw advocaat verder nog opmerkt dat uw familie en schoonfamilie Tadzjiek is en u daarom ook een risico loopt (CGVS, p.16) dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat dat er geen sprake is van een systematische vervolging van alle personen van Tadzjiekse origine (zie EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024, p. 69-70). In de beschikbare informatie kan worden gelezen dat bij de individuele beoordeling van een vrees voor vervolging in hoofdte van een persoon met Tadzjiekse etniciteit er rekening gehouden moet worden met het gegeven dat deze persoon gepercipieerd zal worden als iemand die banden heeft met de National Resistance Front (hierna: NRF), waarbij in het bijzonder de Tadzjiken afkomstig uit de districten Panjshir en Andarab in de provincie Baghlan een gevaar lopen. Dit is geenszins het geval voor uw familie en schoonfamilie. Bovendien bent u zelf een Pashtoen en is enkel uw schoonmoeder van Tadzjiekse origine (CGVS, p.3).

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting van de aangehaalde bepalingen en beginselen betwist verzoeker de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit hij dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is of dat hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden verleend. Verzoeker voert tevens een vrees aan als terugkeerder uit Europa. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus analyseert

verzoeker, aan de hand van landeninformatie, de veiligheids- en socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal).

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, benevens de in de ontwikkeling van zijn middel aangehaalde rapporten en informatie, geen bijkomende stavingstukken.

2.2.2. Op 19 november 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar rapporten, ingaat op de actuele veiligheidssituatie en socio-economische situatie in Afghanistan alsook de actuele situatie omtrent terugkeerders uit Europa en waarbij hij volgende documenten voegt:

- taal- en tewerkstellingsbewijzen (stukken 1 en 2);
- steunverklaringen (stukken 3 en 4);
- uittreksel strafregister (stuk 5);
- attest gezinssamenstelling (stuk 6);
- aanvraag identiteitsdocumenten op afstand (stuk 7);
- verklaring Islamitisch Emiraat - Afghaans Ministerie van Binnenlandse Zaken (stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van

verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Dat het UNHCR nog steeds vasthoudt aan zijn standpunt van februari 2022, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift en zijn daags voor de terechtzitting neergelegde aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees gefolterd te worden door N., de man die zijn schoonzus (met wie N. wilde trouwen maar wat door haar familie geweigerd

werd) doodschoot in 2016 en zijn schoonfamilie bedreigde, en diens familie en van wie verzoeker beweert dat zij allen lid zijn van de taliban. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing maakt verzoeker niet aannemelijk een persoonlijke vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin te hebben, noch dat hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Geoordeeld wordt dat de aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Zo (i) slaagt verzoeker er niet in de relatie tussen de taliban en zijn vervolgers, zijnde N. en zijn familie, aannemelijk te maken. Zijn onwetendheid is des te opmerkelijker daar hij aangeeft dat N. familie is van zijn schoonvader. Vervolgens (ii) maakt hij niet aannemelijk dat hij als individu gevisieerd zou worden door N. en zijn familie. Uit objectieve informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat het voornamelijk de directe mannelijke familielieden zijn die het doelwit vormen gedurende een (bloed)vete. Daar verzoeker de schoonbroer van de vermoorde vrouw is, en dus geen directe mannelijke verwant is, valt hij niet onder deze categorie. Bovendien werd het dossier in handen genomen door de politie en blijkt uit de informatie dat het eerder aan zijn schoonfamilie toekomt wraak te nemen tegen N. dan omgekeerd. Verder kan verwacht worden dat, mochten de broers van N. daadwerkelijk hun broer hebben willen wreken, ze verdere actie zouden ondernomen hebben, zeker indien ze daadwerkelijk bij de taliban zouden hebben gezeten. Verder (iii) kan verzoeker ook niet met zekerheid zeggen of N. sinds de val van de Afghaanse regering werkelijk op vrije voeten loopt en stuurt hij zijn verklaringen op dat vlak na confrontatie bij. Dat verzoeker zich noch in Afghanistan, noch eenmaal in veiligheid toegekomen in België niet naar het beste van zijn vermogen heeft proberen informeren naar de stand van zaken rond alle facetten van zijn problemen in Afghanistan, waaronder de huidige situatie van vervolger N., wijst op een desinteresse die niet te rijmen valt met een dringende nood aan internationale bescherming. Tot slot (iv) getuigt het feit dat verzoeker verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen, met uitzondering van Oostenrijk waar hij de beslissing niet heeft afgewacht, van een gedrag dat onverenigbaar is met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. De door verzoeker neergelegde documenten (v) kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich immers tot het volharden in zijn geopperde vrees voor vervolging, het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen vrees voor vervolging door N. en diens familie aannemelijk heeft gemaakt. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal merkt vooreerst terecht op dat verzoeker er niet in slaagt de relatie tussen de taliban en zijn vervolgers, zijnde N. en zijn familie, aannemelijk te maken. Dit wordt op volgende pertinente wijze onderbouwd in de bestreden beslissing:

“Gezien de taliban momenteel de de facto autoriteiten in Afghanistan uitmaken, is de relatie tussen de taliban en uw vervolgers van groot belang in uw verzoek om internationale bescherming. Het enige wat u kan vertellen over het vermeende lidmaatschap van N. en zijn familie bij de taliban is dat de moeder van N., toen ze vijf maanden na het huwelijksaanzoek van N. aan N. kwam bemiddelen bij uw schoonvader (CGVS, p.9), zei dat haar zonen bij de taliban zaten (CGVS, p.11). Dit is echter een volkomen blote bewering. U weet niet wanneer de broers van N. lid zijn geworden bij de taliban (CGVS, p.11), wat de broers voor de val van de regering bij de taliban deden (CGVS, p.11) of wat ze daar nu doen (CGVS, p.12). Hoewel u eerst aangeeft dat de broers momenteel hoge posities bij de taliban hebben (CGVS, p.7), geeft u later toe dat u niet weet welke posities de broers hebben en dat u dit afleidde uit de verklaringen van N.s moeder (CGVS, p.11, p.12). Ook de stelling dat N. zelf bij de taliban zit, leidt u enkel af uit het gegeven dat zijn broers bij de taliban zitten (CGVS, p.12). U kan evenmin zeggen of er nog andere familielieden van N. lid zijn van de taliban (CGVS, p.7). Geconfronteerd met het gegeven dat u enorm weinig over de relatie tussen N.s familie en de taliban kan vertellen, stelt u dat u niets meer weet dan wat u heeft verteld (CGVS, p.14). Daar u aangeeft dat N. familie is van uw schoonvader, hij is de zoon van zijn zus (CGVS, p.7, 9), is uw onwetendheid des te opmerkelijker. Gezien u niet met zekerheid kan zeggen of N. zelf een lid van de taliban is en gezien u niets inhoudelijks kan vertellen over de connectie van zijn familie met de taliban, slaagt u er niet in hun respectievelijke profielen als zijnde leden van de taliban aannemelijk te maken.”

Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat het niet redelijk is van hem te verwachten dat hij de exacte functies van de familie van N. bij de taliban kent en hiervan bewijzen bijbrengt, wijst de Raad erop dat van verzoeker niet wordt verwacht dat hij van alles op de hoogte zou zijn en hiervan bewijzen bijbrengt, doch wel dat hij over bepaalde elementaire zaken zou kunnen verhalen, zoals wanneer de broers van N. lid geworden zijn van de taliban, wat zij voor de val van de regering bij de taliban precies deden of wat ze daar nu doen (temeer hij zelf aanhaalde dat ze hoge functies bekleden), waarom ook N. lid zou zijn van de taliban er of er nog andere familieleden van N. tevens lid van de taliban zijn, *quod non in casu*. Verzoeker komt niet verder dan blote, niet nader gespecificeerde beweringen. Het is niet onredelijk om van verzoeker een ruimere en preciezere kennis te verwachten dan deze die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft tentoongespreid, te meer hij aangaf dat N. familie is van zijn schoonvader. Het betreffen hier immers feiten op grond waarvan verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij hierover meer op de hoogte zou zijn en zo niet dat hij zich in het kader van de ondersteuning van zijn beschermingsverzoek terdege tracht te informeren over alle relevante elementen ervan. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met zijn betoog in het verzoekschrift beperkt tot het louter vergoelijken van zijn gebrekkige kennis over de affiliaties van N. en diens familie met de taliban, zonder de pertinente vaststellingen, zoals hierboven weergegeven, die steun vinden in het administratief dossier en die de Raad pertinent en draagkrachtig acht, *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij, in het kader van een (bloed)vete tussen zijn schoonfamilie en de familie van N., als individu gevisieerd zou worden door N. en zijn familie. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op goede gronden als volgt geconsidereerd:

“U stelt dat de reden voor uw verzoek om internationale bescherming de persoonlijke vete van N. naar uw (schoon)familie betreft (CGVS, p.15). Uit objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (zie administratief dossier) blijkt echter dat het voornamelijk de directe mannelijke familieleden zijn die het doelwit vormen gedurende een (bloed)vete. Gezien u de schoonbroer van de vermoorde vrouw bent, en dus geen directe mannelijke verwant bent, valt u dan ook niet onder deze categorie. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uzelf aangeeft dat het dossier in handen werd genomen door de politie (CGVS, p.10). Eveneens blijkt uit de informatie dat het eerder aan uw schoonfamilie toekomt wraak te nemen tegen N. dan omgekeerd. Er wordt geen melding gemaakt van preventieve moorden (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Tevens dient opgemerkt te worden dat u en uw schoonfamilie tot een maand na de val van de regering in Afghanistan hebben verbleven zonder ook maar iets van N. of zijn familie te horen (CGVS, p.14, p.15). Bijkomend dient ook te worden opgemerkt dat de broers van N. nooit enige actie ondernomen hebben (CGVS, p.14), ze zouden slechts 2 à 3 keer gebeld hebben naar uw schoonvader (CGVS, p.11, 12). U bent zelf nooit gecontacteerd geweest (CGVS, p.12). Men zou verwachten dat mochten de broers van N. daadwerkelijk hun broer willen wreken ze verder actie zouden ondernomen hebben, zeker indien ze daadwerkelijk bij de taliban zouden hebben gezeten. Na de val van de Afghaanse overheid bleven jullie nog een maand in Nangarhar en ook daar kenden jullie geen problemen (CGVS, p.15).”

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze terecht opmerkt dat uit de objectieve informatie (administratief dossier, map landeninformatie, stukken 1 en 2) volgt dat het voornamelijk de directe mannelijke familieleden zijn die het doelwit vormen gedurende een (bloed)vete. Hoewel hiermee niet wordt uitgesloten dat ook anderen het doelwit kunnen worden, slaagt verzoeker er, met de loutere herneming van bepaalde verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, niet in afdoende aan te tonen dat hij *in casu* als een dergelijk doelwit te aanzien valt. Bovendien, zoals door de commissaris-generaal terecht wordt aangestipt, trad de politie op, blijkt uit de voormelde informatie dat het eerder aan verzoekers schoonfamilie toekomt wraak te nemen gelet op de moord op hun dochter door N., wordt in de beschikbare informatie geen melding gemaakt van preventieve moorden en doet het gebrek aan daadwerkelijke actie gedurende lange tijd vermoeden dat verzoeker geen doelwit is. Verzoeker doet, door louter te poneren dat hij wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat ook hij gevisieerd kan worden bij terugkeer - hierbij verwijzende naar twee interacties tussen hem en N. waarbij zijn schoonvader tijdens één van die interacties, volgend op de opmerking van N. dat verzoeker niet tussenbeide mag komen daar hij een vriend is en het zijn zaken niet zijn, opmerkte dat verzoeker familie, als een zoon voor hem was - geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen en reikt geen enkel concreet element aan dat de hierboven weergegeven motieven aan het wankelen vermag te brengen.

Daar komt nog bij dat verzoeker niet met zekerheid kan zeggen of N. sinds de val van de Afghaanse regering werkelijk op vrije voeten loopt. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift op generlei wijze ingaat op de volgende pertinente motivering dienaangaande in de bestreden beslissing en waar de Raad zich volledig achter schaaft:

“Eerst stelt u dat u “vrij zeker” bent dat hij is vrijgekomen, gezien alle gevangenen bij de val van de Afghaanse regering werden vrijgelaten en u via een vriend een verhaal heeft gehoord waarbij een andere moordenaar toen ook is vrijgekomen (CGVS, p.12). Even later stelt u echter dat uw schoonvader in Pakistan

- via een voor u onbekend, ver familielid - te weten is gekomen dat N. toch zou zijn vrijgekomen (CGVS, p.15). Gevraagd waarom u plots met nieuwe informatie komt, kan u geen aannemelijke verklaring geven (CGVS, p.15). De vaststelling dat u op het einde van uw persoonlijk onderhoud met nieuwe informatie komt, nadat u gewezen bent op het feit dat u weinig inhoudelijks over uw vervolgers kan vertellen, wekt de indruk dat u dit element ter plekke heeft verzonnen en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hoe het ook zij, u en uw schoonfamilie hadden klaarblijkelijk niet de nood zich bij jullie verre familie te informeren naar het gaan en staan van N., zagezegd uit vrees dat N. en zijn familie te weten zouden komen dat jullie in Pakistan waren (CGVS, p.15). De vaststelling dat u zich noch in Afghanistan, noch eenmaal in veiligheid toegekomen in België, niet naar het beste van uw vermogen heeft proberen informeren naar de stand van zaken rond alle facetten van uw problemen in Afghanistan, waaronder de huidige situatie van uw vervolger N., wijst op een desinteresse in uw hoofde die niet te rijmen valt met de dringende nood aan internationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat deze op geregelde tijdstippen pogingen onderneemt zich te informeren naar alle facetten van diens problemen in zijn thuisland, actuele informatie is immers van primordiaal belang bij het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. De vaststellingen dat u hier in gebreke blijft valt – opnieuw – moeilijk te rijmen met de nood aan internationale bescherming.”

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde problemen en vrees voor N. en diens familie ten gevolge van het conflict waarin zijn schoonfamilie met de familie van N. verwickeld zou zijn en de hieruit voortgesproten beweerde nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker.

Dat verzoeker verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen, met uitzondering van Oostenrijk waar hij de beslissing niet heeft afgewacht, en wat getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met de verklaarde dringende nood aan internationale bescherming, beschouwt de Raad als een overtollig motief.

De Raad meent tot slot dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing en hieronder aangehaalde, pertinente en terechte redenen:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Documenten kunnen een geloofwaardig relaas hoogstens ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Over uw paspoort en de identiteitsdocumenten van uw (schoon)familie (documenten 5, 6) kan gezegd worden dat deze hoogstens jullie respectievelijke identiteiten kunnen ondersteunen, dewelke hier niet meteen ter discussie staan. Hierbij kan opgemerkt worden dat de identiteitskaart van uw vrouw A. (document 6) op 15/01/2022 is uitgegeven, nadat ze - volgens uw verklaringen (CGVS, p.6) – naar Pakistan zou zijn gevlucht. Dit is een opmerkelijke vaststelling die de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer ondermijnt. Over de foto's, video's en het politierapport rond de dood van uw schoonzus N. (documenten 1, 2, 8), kan gesteld worden dat deze enkel uw verklaringen rond de dood van uw zus kunnen ondersteunen, dewelke hier eveneens niet onmiddellijk betwist worden. Over de documenten van uw vrouw/zoontje (document 6) kan gesteld worden dat deze niet relevant zijn in uw verzoek om internationale bescherming. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn relaas (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)). Het werkcontract dat u neerlegt geeft slechts aan dat u hier in België werkt of gewerkt heeft, maar houdt verder geen verband met uw asielmotieven.”

Waar verzoeker in dit verband opwerpt dat hij foto's, video's en het politierapport rond de dood van zijn schoonzus bijbracht en dat de bestreden beslissing stelt dat de dood van zijn schoonzus niet onmiddellijk betwist wordt, doet verzoeker niets meer dan het louter benadrukken van de neergelegde documenten en de hieruit gemaakte gevolgtrekking, die in wezen ook door de Raad niet wordt betwist.

Ter weerlegging van de opmerking van de commissaris-generaal dat het opmerkelijk is dat de identiteitskaart van verzoekers vrouw is uitgegeven op 15 januari 2022 nadat ze naar Pakistan zou gevlucht zou zijn, wordt bij de aanvullende nota van 19 november 2024 een document gevoegd (stuk 7) waaruit, althans volgens de toelichting van de door voor verzoeker ter terechtzitting aanwezige advocaat, zou moeten blijken dat de betreffende identiteitskaart van verzoeksters vrouw is uitgegeven nadat ze gevlucht was en dat deze via volmacht werd opgevraagd. De Raad stelt vast dat het voorliggende document een document in het

Nederlands is van de “*Nationale Statistiek en Informatiedienst (NSIA)*” en waarbij een “*artikel twaalf*” en “*artikel dertien*” worden geciteerd. Uit het voorliggende, algemene, stuk kan evenwel op generlei wijze worden afgeleid dat verzoeksters vrouw haar identiteitskaart werd uitgegeven nadat zij naar Pakistan is gevlucht en dat deze via een volmacht zou zijn bemachtigd.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota (stuk 8) nog een document in het Engels, uitgaande van M. S. W. S., “*commandant van het Zevende District*” van het “*Islamitisch emiraat van Afghanistan Ministerie van Binnenlandse Zaken Provinciaal Commando van Politie, Kabul*”, zoals moet blijken uit de gevoegde vrije vertaling naar het Nederlands. Hierin staat opgetekend dat verzoeker en zijn familie betrokken waren bij vele onrechtvaardigheden en onderdrukkingen tegen N., dat de personen met wie verzoeker samenwoonde niet meer aanwezig zijn in hun huis en dat door het Islamitisch Emiraat naar hen gezocht wordt. Verder wordt gesteld dat N. een van de voormalige en nobele strijders van het Islamitisch Emiraat is en momenteel nog steeds dient als een actieve strijder onder het Ministerie van Binnenlandse Zaken en dat daarom niemand het recht heeft om zonder toestemming van het Islamitisch Emiraat toegang te verkrijgen tot of gebruik te maken van het huis. Hierbij wordt nog een foto van een aanplakking van een onleesbaar document aan een niet-identificeerbare muur gevoegd. De Raad stelt vooreerst vast dat er geen voor eensluidend verklaarde vertaling voorligt van het kwestieuze document, uitgaande van het Afghaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken dat slechts in het Engels voorligt en dus niet is opgesteld in een Afghaanse taal en bovendien zonder enige stempel, wat reeds bevreemdend voorkomt. Aangezien het document niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is het onmogelijk de inhoud ervan na te gaan. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat dergelijke afdrucken van berichten makkelijk te fabriceren en te manipuleren zijn. Eveneens kunnen dergelijke berichten eenvoudigweg in scène worden gezet en op verzoek worden opgesteld en verstuurd. Derhalve kan aan het stuk in kwestie niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Met betreffend stuk vermag verzoeker dan ook de vaststellingen in verband met de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door N. en zijn familie en bij uitbreiding de taliban.

2.3.7.4. Verzoeker betoogt verder dat hij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege zijn (gepercipieerde) ‘verwestering’.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-factoadministratie* ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de-facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur

komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotaliban*regering, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten (zo niet kunnen zij hun licentie verliezen), is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het '*Algemeen Ambtsbericht*' wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice"*

in the *Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-factorechtbank* in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bv. door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen

herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het 'Algemeen Ambtsbericht' is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het 'Noorse Landinfo' benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto* autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven)

verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enz.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

In zoverre verzoeker aanvoert dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar zijn situatie, gaat hij voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uw advocaat haalt aan dat u al twee jaar in België woont, goed Nederlands spreekt, hier bent tewerkgesteld en onafhankelijk een woning deelt met vrienden, waardoor u bij terugkeer als verwesterd zou kunnen worden beschouwd (CGVS, p.16). Er dient te worden opgemerkt dat u zelf geen gewag maakt van 'verwestering' wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer (CGVS, p.7), maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt. Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken. Gevraagd naar de problemen die u omwille van uw verblijf in het Westen zou ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan, stelt u dat u de manier van leven en de gewoontes van hier gewoon bent en de taal aan het leren bent (CGVS, p.17). U gevraagd wat u bedoelt met de manier van leven hier en de gewoontes hier stelt u enkel dat er hier waarde wordt gehecht aan het leven van een mens en dat het leven hier goed geregeld is (CGVS, p.17). Echter is dit niet van die aard dat u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan of u niet meer zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende waarden en normen. U schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van uw verblijf en activiteiten alhier op uw fundamentele kenmerken van uw identiteit of op de mogelijkheid om "het spel" mee te spelen. U verklaart verder in België naar school te gaan en te werken en in uw vrije tijd naar de fitness te gaan (CGVS, p.2). De vrienden waarmee u samenwoont zijn eveneens Afghanen (CGVS, p.3). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot tweeëntwintig- à drieëntwintigjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven (CGVS, p.3,6), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde tot de twaalfde graad naar school bent geweest en een eigen GSM-winkel bezat (CGVS, p.3, 4). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien bent u een praktiserend moslim (CGVS, p.3). Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van bijna twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog vrienden in Afghanistan, waarmee u nog in contact staat (CGVS, p.5), dat u kunnen bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Waar uw advocaat verder nog opmerkt dat uw familie en schoonfamilie Tadzjiek is en u daarom ook een risico loopt (CGVS, p.16) dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat dat er geen sprake is van een systematische vervolging van alle personen van Tadzjiekse origine (zie EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024, p. 69-70). In de beschikbare informatie kan worden gelezen dat bij de individuele beoordeling van een vrees voor vervolging in hoofdte van een persoon met Tadzjiekse etniciteit er rekening gehouden moet worden met het gegeven dat deze persoon gepercipieerd zal worden als iemand die banden heeft met de National Resistance Front (hierna: NRF), waarbij in het bijzonder de Tadzjiken afkomstig uit de districten Panjshir en Andarab in de provincie Baghlan een gevaar lopen. Dit is geenszins het geval voor uw familie en schoonfamilie. Bovendien bent uzelf een Pashtoen en is enkel uw schoonmoeder van Tadzjiekse origine (CGVS, p.3)."

Uit het voorgaande blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening is gehouden met de louter door verzoekers advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud opgeworpen vrees bij terugkeer en de hierbij door de advocaat aangereikte concrete elementen. De Raad stelt vast dat verzoeker hierna uitdrukkelijk bevraagd werd naar redenen die te maken hebben met zijn verblijf in België waardoor hij niet terug kan keren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Verder had verzoeker overeenkomstig artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de mogelijkheid om aanvullende opmerkingen of aanvullende stukken inzake zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd beschouwd te worden over te maken aan het commissariaat-generaal. Uit de stukken van het administratief dossier kan evenwel niet blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid om dergelijke elementen aan het commissariaat-generaal over te maken. Bovendien heeft verzoeker in het kader van de onderhavige procedure voor de Raad, die over volheid van rechtsmacht beschikt, ook de mogelijkheid om in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen en/of via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voor te leggen inzake deze vrees. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt door in zijn verzoekschrift en daags voor de terechtzitting neergelegde aanvullende nota uitgebreid in te gaan op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering, doch de Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt afbreuk te doen aan de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat verzoeker Afghanistan in 2021 op drieëntwintigjarige leeftijd verlaten zou hebben, waardoor kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker spreekt Pashtou (administratief dossier, 'verklaring betreffende procedure') en ging in Afghanistan naar school tot de twaalfde graad en baatte er een gsm-winkel uit (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Hij verklaarde verder nog geregeld contact te hebben met zijn vrienden in Afghanistan (*ibid.*, p. 5) en haalde ter terechtzitting aan dat, niettegenstaande zijn familie zich nog steeds in Pakistan bevindt, zijn kleinere broer thans terug bij zijn maternale tante in Afghanistan verblijft, zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij nog steeds kan beschikken over een ondersteunend netwerk in Afghanistan bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan niet worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van twee jaar en enkele maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, meerderjarig, moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker intussen enige tijd geleden op volgens hem jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en al twee jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker beweert op het einde van zijn persoonlijk onderhoud en in zijn verzoekschrift en aanvullende nota weliswaar dat hij de manier van leven hier en de gewoontes gewoon is, zich gedraagt naar de normen van de Belgische

samenleving en zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt, doch hij laat na dit summiere betoog te concretiseren, laat staan dat hij deze loutere bewering op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

De Raad benadrukt hierbij dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via scholing, sociale contacten en tewerkstelling, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat zij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Uit de tijdens de administratieve procedure neergelegde arbeidsovereenkomst (administratief dossier, map documenten, stuk 3) en de bij zijn aanvullende nota gevoegde stukken die betrekking hebben op zijn tewerkstelling, het volgen van taallessen Nederlands, de samenstelling van de personen met wie hij zelfstandig woont en het hebben van een blanco strafregister (stukken 1-6), kan louter blijken dat verzoeker reeds geruime tijd werkt als expert drukker en hiervoor een loon ontvangt, dit tot tevredenheid van twee van zijn collega's zoals mag blijken uit de twee, overigens identieke, getuigenissen die zijn neergelegd en waarin verzoeker wordt omschreven als hardwerkend, vriendelijk en collegiaal, en verder dat verzoeker zich inzet om zich één van de landstalen eigen te maken, zelfstandig woont en de wetten respecteert. Dit alles toont hoogstens aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, dat hij zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet, meer dan een jaar zelfstandig woont samen met een Afghaanse en Pakistaanse man en inspanningen levert tot het aanleren van de Nederlandse taal, maar is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij (onder meer) omwille van zijn werk, het zelfstandig wonen, het in enige mate beheersen van een landstaal en door zijn ter terechtzitting opgeworpen omgang met vrouwen, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als iemand die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. In de aanvullende nota wordt dan wel betoogd dat uit de twee bijgebrachte verklaringen (stukken 3-4) een evolutie en groei in verzoekers persoon blijkt, waarbij hij zich meer en meer loskoppelt van de waarden en normen die worden verwacht in een traditionele Afghaanse context en die zich heeft aangepast aan de normen en waarden van de Belgische samenleving, doch de Raad stelt vast dat uit de, zo weze herhaald, overigens twee identieke en verder zeer summiere getuigenissen van collega's, dit geenszins kan worden afgeleid. Dat hierin staat opgetekend dat verzoeker erg vriendelijk, hardwerkend en collegiaal is en een doel voor zijn toekomst heeft, toont het voormelde immers op generlei wijze aan.

Verzoeker toont met het geheel van de voorliggende elementen niet afdoende aan dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verzoeker voert in het verzoekschrift, onder verwijzing naar de nota van Nansen van oktober 2021, tevens kritiek op de gehanteerde landeninformatie en betoogt in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota

neergelegd op 19 november 2024 verder dat er onvoldoende landeninformatie beschikbaar is aangaande de situatie van terugkeerders. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsvername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Wat de verwijzing betreft naar het artikel in het Oostenrijkse dagblad *Kronen Zeitung* dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview, waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context van dit gesprek, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan taliban-woordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelt: *“Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?”* en deze antwoordt: *“Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht”*. (“Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?” *“Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat”*). Dat met deze passage verwezen wordt naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, onderstreept de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verder maakt verzoeker niet op geloofwaardige wijze aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die in Afghanistan zijn vormende jaren heeft gehad en nog maar twee jaar in België is, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als een verrader, als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.3.7.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.7.6. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees

voor – N. en diens familie en bij uitbreiding de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door

de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door de commissaris-generaal worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota van 19 november 2024 naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*" van 16 maart 2024 en UNAMA "*Report on Afghanistan*" van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de *checkpoints* worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten alsook degene die in de aanvullende nota worden geciteerd betreffende mensenrechtenschendingen, vrouwenrechtenschendingen, buitengerechterlijke executies, publieke executies en gedwongen verdwijningen en martelingen maar ook aanvallen op activisten uit het maatschappelijk middenveld, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als “verminderd” en “beperkt”. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA “Afghanistan: Country Focus”, december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen *Twitter*, beweert de AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en in de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft AFF als “meest actieve groep” tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij NRF omschrijft als “veel minder actief dan in 2022” (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED, noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de-factomilitaire* troepen of de *de-factopolitiemacht* de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij AFF en 23 incidenten waarbij NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij AFF betrokken is en 22 incidenten waarbij NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023 (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus”, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “Afghanistan: Country Focus”, december 2023, p. 36).

In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vallen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus”, december 2023, p. 29-30).

In Kabul worden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “Afghanistan: Country Focus”, december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige

jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kabul (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjitische doelen in Kabul, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kabul in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de-factore* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de-factore* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kabul de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de-factom* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van “minstens” 17 doden en “tientallen” gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflict gerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul, waar hij sinds de dood van zijn ouders in 2013-2014 verbleef. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse. De informatie waarnaar verzoeker verwijst is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Door louter de uitdagingen bij het verzamelen van informatie en mogelijke onderrapportering van het aantal geweldsincidenten door bronnen ter plaatse te benadrukken, daarbij onder meer verwijzend naar dezelfde bronnen waarop bovenstaande analyse gebaseerd is, toont verzoeker niet aan dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven.

Verzoeker citeert uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in verzoekers regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Kabul alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

De Raad merkt op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad herhaalt tot slot nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

2.3.8.4. Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.12. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de verwerende partij voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS

